

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

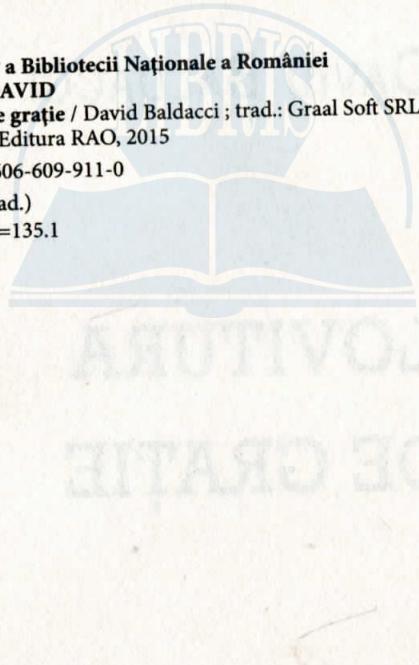
Lovitura de grătie / David Baldacci ; trad.: Graal Soft SRL. -

București : Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-911-0

I. Graal Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1



Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAVID BALDACCI
The Finisher
Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft

© Editura RAO, 2014
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-911-0

UNUS

Un loc numit Wormwood

Cel mai oribil loc dintre toate este unul despre care Wugmortii nu își dau seama că este neînchipuit de rău.

Asta îmi spusese bunicul înainte să i se întâpte Evenimentul și să dispară pentru totdeauna. Am crezut că am fost singura căreia bunicul îi spusese asta. Și nu am mai zis nimănui.

Nu eram, prin natură, un Wugmort foarte credul. Nu aveai cum să fii, într-un asemenea loc.

Eram foarte Tânără când bunicul îmi spusese acele cuvinte și Evenimentul lui avusese loc la scurtă vreme după aceea. Trebuie să recunosc că nu eram sigură despre ce vorbise el atunci. Nici acum nu sunt. Am fost de acord că un loc putea să fie oribil, dar ce ar fi putut fi neînchipuit de rău?

Bunicul îmi vorbise și despre stelele căzătoare. Îmi spusese că, de fiecare dată când vedeaï una pe traекторia ei întâmplătoare de pe cer, o schimbare urma să aibă loc în viața unui Wugmort.

Era o idee interesantă pentru un loc care nu se schimba niciodată, precum Wormwood. Apoi am atipit. Era în continuare prima lumină și eram obosită, căci nu dormisem îndeajuns după munca grea a unei lumini lungi.

Și apoi, desigur, mi-am amintit, aşa cum se întâmplă întotdeauna.

Din adâncurile intunericului, auzeam mereu tipătul înainte să pot vedea ceva. Era atât de răsunător și de înfricoșător, de parcă totul s-ar fi petrecut chiar atunci. Îmi străpungea creierul ca o împușcătură de mortă făcându-mi mintea să o ia razna. Mă simțeam de parcă ceva ar fi fost scos din mine, ceva despre care știam că îmi aparținuse la un moment dat. Doar că nu aveam nicio idee ce era. Cum să nu-ți amintești nimic?

După sunet venea și imaginea: albastrul, culoarea albastru. Eram într-o ceață, ca un nor, pe pământ. Îmi cuprindea mintea, izgonind toate celelalte gânduri, toate amintirile. Când dispărerea în sfârșit, îmi dispărcea și nedumerirea. Dar mereu credeam că era ceva foarte important care pur și simplu îmi scăpa.

M-am ridicat dintr-odată pe scândurile mele din vârful copacului, eliberată de somn și de viziunea mea. La prima lumină, eram aproape întotdeauna în copacul meu, un plop înalt ce se înălța până la cer, cu o coroană impunătoare. Douăzeci de scânduri bătute în copac alcătuiau scara mea până în vârf. Opt scânduri late și pline de așchii erau podeaua mea de sus. Iar o bucată de material rezistent la apă pe care îl unsesem chiar eu – întins peste ramuri și legat bine cu sfoară reciclată – reprezenta acoperișul. Dar nu mă gândeam la asta, întrucât un strigăt îmi creștea în ureche și nu era strigătul ceții albastre.

M-am rostogolit până la marginea scândurilor și am privit spre pământul de unde veneau tipetele. Erau însoțite de lătratul cainilor de atac. Sunetele sfâșiau ceea ce fusese o primă lumină pașnică.

În principiu, Wugmortii nu obișnuaiau să strige la prima lumină sau în oricare alt moment al luminii sau al nopții. M-am repezit în josul scândurelor bătute în copac. Am atins pământul cu picioarele încălțate în cizme și am privit întâi spre dreapta și apoi spre stânga. Îmi era dificil să îmi dau seama din ce parte veneau tipetele și lătratul. Printre copaci, sunetele săltau și provocau ecouri care te derutau.

Când am văzut ce venea spre mine, m-am întors și am început să fug cât de iute puteam. Câinele de atac ieșise dintr-un pâlc de copaci, cu colții la vedere și cu spatele asudat, o dovdă a efortului pe care îl făcea.

Eram iute de picior pentru o femelă Wug, dar nu exista Wug, mascul sau femelă, care să poată fugi mai repede decât un câine de atac. Încă fugind, m-am pregătit pentru impactul colților lui apucându-mi pielea și oasele. Dar câinele zbură pur și simplu pe lângă mine, dispărând apoi din vedere. Nu eu eram prada lui în acea lumină.

Mi-am întors privirea la stânga și am văzut ceva negru între doi copaci – o tunică neagră.

Consiliul era la treabă. Cainii de atac trebuie să fi fost dezlănțuiți de ei. Dar care era motivul? Consiliul, cu o singură excepție, era alcătuit din mulți, majoritatea Wugi mai bătrâni, iar membrii săi erau mai degrabă rezervați. Aprobau legi și reglementări și alte edicte pe care toți Wugii trebuiau să le respecte, dar cu toții trăiam în pace și în libertate, chiar dacă nu tocmai în lux.

Acum erau în păduri cu cainii de atac fugăriind ceva. Sau poate vreun Wug? Următorul meu gând fu o posibilă evadare din Valhall, închisoarea noastră. Dar niciun Wug nu evadase din Valhall vreodată. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, mă îndoiam că membrii Consiliului ar fi fost cei care să încerce să îl prindă. Aveau alte mijloace de a-i încolții pe Wugii răi.

Am continuat să fug, urmărind lătratul și urmele pașilor lăsați de caini, și mi-am dat în curând seama că drumul mă ducea periculos de aproape de Quag. Quagul era o barieră impenetrabilă ce înconjura Wormwoodul ca un ștreang. Doar cele două existau: Wormwoodul și Quagul. Nimeni nu trecuse vreodată prin Quag, pentru că bestiile teribile de acolo l-ar fi sfâșiat de îndată. Și, întrucât nu era nimic altceva dincolo de Quag, nu existaseră niciodată vizitatori în Wormwood.

M-am apropiat de marginea acelui loc atât de teribil, despre care Wugii erau avertizați în mod repetat de la vârste foarte fragede. Am încetinit și apoi m-am oprit la câțiva metri de locul în care începea Quagul. Inima îmi bătea nebunește și simteam că plămânii îmi explodează, nu doar din pricina alergatului, ci și din cauza apropierei de acel loc care le rezerva doar moartea celor suficient de proști încât să se aventureze în el.

Lătratul încetase acum, așa cum se întâmplase și cu sunetele urmăririi. Am privit spre stânga și am văzut câini și membri ai Consiliului uitându-se cu atenție în adâncul Quagului. Nu puteam să le văd fețele, dar mi-i imaginam la fel de temători ca și mine. Nici măcar câinii de atac nu doreau să aibă de a face cu Quagul.

Am mai respirat o dată lung, moment în care a ajuns la mine un sunet venit din dreapta. M-am uitat în direcția aceea și, într-o clipă, mi-am dat seama cu uimire că priveam pe cineva dispărând printre lianele încâlcite și copaci răsuciți care se ridicau precum o baricadă în jurul perimetruului Quagului. Și era un Wug pe care îl cunoșteam prea bine.

Am privit la stânga să văd dacă vreunul dintre membrii Consiliului sau dintre câini îl văzuse, dar nimeni nu părea să o fi făcut. Mi-am întors din nou privirea, dar personajul dispăruse. M-am întrebat dacă doar îmi imaginase. Niciun Wug nu s-ar fi aventurat de bunăvoie în acel loc îngrozitor.

Ceva m-a atins pe braț, iar eu aproape că am strigat. Nu am făcut-o, dar mai că m-am prăbușit la pământ, iar lucrul, care s-a dovedit a fi o mâna, m-a ținut în picioare.

– Vega Jane? Vega Jane te cheamă, nu-i așa?

M-am întors spre trăsăturile aspre ale lui Jurik Krone. Era un membru al Consiliului înalt și puternic, în vîrstă de patruzeci și cinci de sesiuni.

– Sunt Vega Jane, am reușit să spun.

– Ce faci aici? întrebă el.

Tonul nu îi era sever, ci doar curios, dar exista o ostilitate ascunsă în ochii lui.

– Stăteam în copacul meu înainte să mă duc la Hornuri. Am auzit un țipăt și am văzut câinii. Am văzut Wugi în tunici negre fugind, așa că... am fugit și eu.

Krone dădu din cap.

– Ai mai văzut și altceva în afara de tunici negre și de câini?

Mi-am îndreptat privirea spre locul în care văzusem un Wug intrând în Quag.

– Am văzut Quagul.

Degetele lui îmi strânseră umărul și mai puternic.

– Atât? Nimic altceva?

Am încercat să rămân calmă. Imaginea feței Wugului înainte să intre în Quag mă izbise ca o suhiță de lumină a cerului.

– Atât.

Degetele lui se desprinseră de pe umărul meu și masculul făcu un pas în spate. L-am privit de sus până jos. Tunica neagră îi venea bine pe umerii largi și pe brațele groase.

– Ce urmăreai? l-am întrebat.

– Asta este treaba Consiliului, Vega, îmi răspunse el tăios. Te rog să-ți vezi de treabă. Nu ești în siguranță atât de aproape de Quag. Înțoarce-te spre Wormwood. Acum. E spre binele tău.

Se întoarse și se îndepărta, lăsându-mă fără aer și tremurând. Am mai privit o dată Quagul și apoi am fugit în direcția copacului meu.

Am urcat cele douăzeci de scândurele bătute în copac și m-am instalat din nou pe scândurile late, gâfâind și cu capul plin de cele mai înfirătoare gânduri.

– Wo-wo-wotcha, Ve-Ve-Vega Jane?

Voceea care se auzea de jos era a prietenului meu. Numele lui era Daniel Delphia, dar eu îi spuneam simplu Delph. El îmi zicea mereu Vega Jane, de parcă ambele nume ar fi fost prenume. Toți ceilalți îmi spuneau doar Vega, dacă se sinchiseau să îmi spună cumva.

– Delph? am strigat eu. Sunt aici.

L-am auzit urcând pe scândurile. Eram la aproape douăzeci de metri înălțime. Aveam paisprezece sesiuni, poate puțin mai mult. Eram și femelă.

Să ai paisprezece sesiuni și să fii femelă nu erau lucruri private cu ochi buni în Wormwood, satul în care locuiam amândoi. Nu-mi fusese niciodată clar de ce. Dar îmi plăcea să fiu Tânără. și îmi plăcea să fiu femelă.

S-ar fi zis că eram în minoritate în această privință.

Wormwood era un sat plin de Wugmorti – Wugi, pe scurt. Termenul *sat* ar sugera un spirit comunitar care pur și simplu nu era prezent în Wormwood. Încercam să ajut din când în când, dar îmi alegeam prost bătăliile. Unii Wugi nu aveau nici încredere, nici compasiune. Încercam să îi evit pe aceia. Uneori îmi era greu, pentru că aveau tendință să îmi iasă în cale.

Capul lui Delph se ivi deasupra scândurilor. Era mult mai înalt decât mine, iar eu eram înaltă pentru o femelă, având peste un metru și jumătate. Creșteam în continuare, pentru că toți cei din familia Jane creșteau târziu. Despre bunicul meu, Virgil, se spunea că mai crescuse zece centimetri după vîrstă de douăzeci de ani. și patruzeci de sesiuni mai târziu venise Evenimentul lui, iar înălțimea devenise nesemnificativă pentru că nu mai rămăsese nimic din el.

Delph avea aproape trei metri și niște umeri care se întindeau precum coroana plopului meu. Avea și paisprezece sesiuni și o coamă de păr negru care părea mai degrabă alb-gălbui din cauza prafului pe care el nu se sincrisea să îl spele. Lucra la Moară, ridicând saci grei de făină, așa că și mai mult praf i-ar fi luat locul celui spălat. Avea o frunte lată, joasă, buze pline și ochi la fel de întunecăți precum părul lui atunci când nu era prăfuit. Arătau ca două găuri gemene în capul lui. Cred că ar fi fost fascinant să pot vedea ce se petrece în capul lui Delph. și, ca să fiu sinceră, ochii lui erau frumoși. Uneori îmi pierdeam cumpătul când mă privea.

Nu era calificat să lucreze la Hornuri, unde era nevoie de o anumită creativitate. Iar pe Delph nu îl văzusem niciodată creând altceva decât bătăi de cap altora. Mintea lui bătea adesea câmpii. Așa făcuse încă de când avea doar șase sesiuni. Nimeni nu știa ce se întâmplase cu el sau, dacă știau, nu îmi spuneau mie. Credeam că Delph ținea minte ce se întâmplase. și că astăzi îi făcuse ceva la cap. Era evident că nu fusese un Eveniment, pentru că n-ar mai fi rămas nimic din el. Dar poate că fusese ceva apropiat. și totuși, uneori Delph spunea lucruri care mă faceau să cred că în mintea lui era mult mai mult decât ar fi crezut majoritatea Wugilor.

Dacă lucrurile nu stăteau tocmai bine în capul lui Delph, nu era nimic în neregulă cu înfâțișarea lui exterioară. Era chipeș, astăzi era clar. Deși nu părea să observe niciodată, am văzut multe femele privindu-l într-un anumit fel atunci când treceau pe lângă el. Iși doreau un sărut, eram sigură. Dar Delph trecea întotdeauna mai departe. Iar umerii lui largi și brațele și picioarele lui lungi și musculoase îi dădeau o putere pe care niciun alt Wug nu ar fi putut-o egala.

Delph se instală lângă mine, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor osoase atârnând peste marginea scândurilor pline de așchii. Abia era suficient loc pentru amândoi acolo sus. Dar lui Delph îi plăcea să urce la mine în copac. Nu avea alte locuri în care să se ducă.

Mi-am îndepărtat părul lung și încălcit din dreptul ochilor și m-am concentrat asupra unei pete de mizerie de pe brațul meu slab. Nu am șters-o, pentru că aveam multe astfel de pete. și, precum praful de la Moară al lui Delph, ce rost ar fi avut? Viața mea era oricum plină de mizerii.

- Delph, ai auzit zgomotul de mai devreme?
- Mă privi.
- C-ce s-să aud?
- Căinii de atac și tipetele?
- Se uită la mine de parcă aș fi fost sonată.
- E-ești t-teafără, Ve-Vega Jane?

Am încercat din nou.

– Consiliul ieșise cu câini de atac urmărind ceva.

Am vrut să spun pe *cineva*, dar m-am hotărât să păstreze secretul.

– Erau lângă Quag.

Începu să tremure când auzi acest nume, aşa cum ştiam că avea să se întâpte.

– Qu-Qu-Qu... Inspiră înfricoşat și spuse doar; Rău.

M-am hotărât să schimb subiectul.

– Ai mâncat? l-am întrebat pe Delph.

Foamea era ca o rană dureroasă, purulentă. Când ţi-era foame, nu te puteai gândi la nimic altceva.

Delph scutură din cap că nu.

Am scos o mică cutie de tablă care funcționa pe post de cămară portabilă. Înăuntru aveam o bucată de brânză de capră și două ouă fierte, o bucătică de pâine prăjită și niște sare și piper, pe care le țineam în degetare de cositor făcute chiar de mine. Foloseam mult piper în Wormwood, mai ales în supe. Piperul îndrepta multe neajunsuri, cum era gustul de carne stricată și de legume mucegăite. Mai avusesem și o murătură dulce, dar o mâncaseam deja.

I-am întins cutia. Era pentru prima mea masă, dar eu nu eram la fel de mare ca Delph. El avea nevoie de mai multe lemne pe foc, cum se spunea la noi. Aveam să mănânc și eu, la un moment dat. Mă pricepeam să amân momentul. Delph nu putea să-o facă. Delph era un Wug direct. Și eu consideram asta printre calitățile lui cele mai adorabile.

Își presără sare și piper peste ouă, brânză și pâine, apoi le înfulează într-o înghițitură lungă. I-am auzit stomacul huruind, când mâncarea se instală în ceea ce fusese o peșteră goală.

– Mai bine? l-am întrebat eu.

– M-mai b-bine, mormăi el mulțumit. Mersi, Ve-Vega Jane.

M-am frecat la ochi pentru a-mi alunga somnul. Mi se spusese că ochii mei sunt de culoarea cerului. Dar alteori, când norii

scopereau cerul, puteau arăta argintii, de parcă aș fi absorbit culorile de deasupra. Era singura schimbare care mi s-ar fi putut întâmpla.

– M-mergi să ii vezi pe mama și pe tatăl tău lumina asta? mă întrebă Delph.

L-am privit rapid.

– Da.

– P-pot să v-vin și eu?

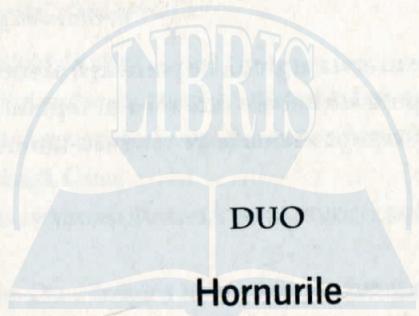
– Desigur, Delph. Ne putem întâlni acolo după Hornuri.

Dădu din cap, mormăi cuvântul *Moară*, se ridică și coborî repede pe scânduri până la pământ.

L-am urmat, îndreptându-mă spre Hornuri, acolo unde lucram, făcând lucruri drăguțe. În Wormwood, era o idee bună să te miști tot timpul.

Și așa faceam și eu. Dar într-un mod diferit în acea lumină. O faceam cu imaginea cuiva fugind în Quag, când asta era practic imposibil, întrucât însemna moarte. Așa că m-am convins că nu am văzut ceea ce crezusem.

Dar aveau să treacă multe momente înainte să îmi dau seama că văzusem perfect. Și că viața mea în Wormwood, atât cât fusese ea viață, nu avea să mai fie la fel.



Pe măsură ce mă apropiam de destinația mea, am tras aer în piept și miroslul aproape că m-a amețit. Duhoarea îmi era deja în pori, imposibil de spălat, indiferent cât aş fi stat sub găleți cu apă de ploaie sau sub țevi. Am trecut de un colț pe cărare și le-am văzut înălțându-se în fața mea: Hornurile. Îi spuneam aşa construcției pentru că avea multe hornuri care trimiteau funginginea și praful departe. Cărămidă peste cărămidă, înaltă până la cer. Nu aveam nicio idee care fusese menirea sa inițială sau dacă fusese folosită pentru altceva în afară de producerea de lucruri drăguțe. Era imaginabil de mare și extrem de urâtă, ceea ce îi făcea menirea acută mai degrabă ironică.

Un Wug zbârcit stătea în fața ușilor immense cu mica lui ștampilă cu cerneală. Numele lui era Dis Fidus. Nu aveam nicio idee cât de bătrân era Dis Fidus, dar trebuie să se fi apropiat de o sută.

M-am îndreptat spre el și mi-am întins mâna. Partea de sus a acesteia era decolorată de la cerneala adunată în două sesiuni de lucrat acolo. Îmi puteam imagina doar cum avea să arate după încă zece sau douăzeci de sesiuni. Pielea din zona aceea avea să îmi rămână permanent albastră.

Fidus îmi apucă mâna cu brațul lui scheletic și-mi puse ștampila pe piele. Nu aveam nicio idee de ce se mai făcea asta. Nu avea nicio

lucru și astfel de lucruri fără logică îmi dădeau bătăi de cap. Deoarece, aveam eu o bănuială puternică, aveau logică pentru *cineva*.

L-am privit pe Dis Fidus, încercând să-mi dau seama din trăsăturile lui dacă auzise despre urmărirea din acea lumină. Dar avea o înștiințare atât de înfricoșată tot timpul, încât era imposibil să-mi dai seama. Am intrat în Hornuri.

- Îmi place ca lucrătorii mei să fie aici mai devreme de trei fărâme înainte de a doua lumină, Vega, se auzi o voce.

Julius Domitar era mare și pufoș ca o broască dolofană. Si pielea îl era de o nuanță ciudată de verde mocirlos. Era cel mai plin de sine Wug pe care îl cunoșteam în Wormwood și competiția pentru acel titlu era una aprigă. Când spunea că „lucrătorii“ lui trebuie să fie acolo mai devreme de trei fărâme vorbea serios. Eram totuși singura femelă de la Hornuri.

M-am întors să-l privesc prin ușa biroului său. Stătea acolo la mica lui masă rabatabilă pe care se aflau sticle de cerneală de la Quick și Stevenson, singurii furnizori de cerneală din Wormwood. Domitar ținea în mână bățul lui de cerneală și pe birou avea numeroase suluri de hârtie. Domitar iubea sulurile. De fapt, iubea ceea ce se afla pe acestea: înregistrările. Mici informații despre viețile noastre de lucrători.

- Trei fărâme este totuși devreme, am zis eu, îndepărându-mă.

- Mulți o duc mai rău decât tine, Vega, a răspuns Domitar. Nu uită asta. O duci bine aici. Dar asta se poate schimba. Oh, da...

M-am zorit spre sala principală de lucru de la Hornuri. Cuptoarele fusese să aprinse de mult. Furnalele uriașe dintr-un colț nu erau aprinse niciodată. Acestea dădeau încăperii o senzație de umezeală chiar și în luminile cele mai reci. Dactilii musculoșii loveau metalele cu ciocanul și cleștii, făcând un sunet asemănător cu cel al clopotelor de la Clopotniță. Transpirația li se scurgea pe tâmpile și pe spatele sculptat, punctând podeaua din jurul picioarelor lor. Nu își ridicau niciodată privirea de la munca lor. Tăietorii tăiau lemn și

metale dure și moi. Amestecătorii aveau grijă de vasele enorme în care se amestecau ingrediente.

Wugii de aici erau exact ca mine, comuni din toate punctele de vedere și muncitori – încercând pur și simplu să supraviețuiască. Și aveam să facem aceeași muncă tot restul sesiunilor noastre.

Am pornit spre dulapul meu din lemn dintr-o încăpere aflată departe de sala principală, unde mi-am luat pantalonii de lucru, șorțul greu din piele, mănușile și ochelarii de protecție. M-am îndreptat spre stația mea de lucru, aflată în spatele încăperii principale. Aceasta consta dintr-o masă masivă de lemn foarte pătată, un cărucior vechi și deteriorat cu roți din metal, un set de unelte mari și mici care mi se potriveau precis în mâini, câteva instrumente de testare care reprezentau controlul nostru al calității și sticle de vopsea, coloranți, acizi și alte materiale pe care le foloseam din când în când.

Munca mea era uneori periculoasă și de aceea purtam atât de multe echipamente de protecție. Mulți dintre cei care lucrau acolo o făceau cu degete, ochi, dinți sau chiar membre lipsă. Nu mi-ar fi plăcut să fiu ca ei și să am părți ale corpului în minus. Îmi plăcea destul de mult cele pe care le aveam. Erau în număr potrivit și în cea mai mare parte se armonizau.

Am trecut de scările largi de piatră cu balustrade din marmură ce duceau spre etajul al doilea de la Hornuri. Erau un element descul de elegant într-un asemenea loc și mă făceau să mă gândesc, nu pentru prima oară, că Hornurile nu fuseseră întotdeauna o fabrică. I-am zâmbit Wugmortului care stătea de pază acolo.

Numele lui era Ladon-Tosh și nu-l auzisem niciodată vorbind. Peste umăr ținea o mortă cu țeavă lungă. Avea și o sabie în teacă și un cuțit într-o apărătoare mică de piele pe o curea neagră groasă. Singura lui sarcină acolo era să ne opreasă să ajungem la cel de-al doilea etaj al Hornurilor. Cu păr negru cărbune, lung, o față plină de cicatrice, un nas coroiat care părea să-i fi fost rupt de mai multe ori și ochi ce păreau morți, Ladon-Tosh era suficient de impozant

ca să fără toate acele arme. Cu ele, era înfricoșător din toate punctele de vedere.

Auzisem că, odată, cu mult timp înainte să lucrez eu la Hornuri, un tembel încercase să treacă de Ladon-Tosh și să urce scările. Se spunea că Ladon-Tosh îl înjunghiase cu cuțitul, îl împușcase cu morta și îi tăiasă capul cu sabia, aruncându-i apoi rămășițele într-unul dintre furnalele care ardeau la Hornuri lumină și noapte. Nu eram sigură dacă credeam asta, dar nici sigură de contrariu nu eram.

Din acel motiv, eram mereu impecabil de politicoasă cu Ladon-Tosh. Nu-mi păsa că nu mă privea și că nu vorbea cu mine niciodată. Voiam doar să știe că avea un prieten în mine.

Când am început întâia oară să lucrez acolo, era un Wugmort pe nume Quentin Herms care mă ajuta la finisaje. Astă faceam eu la Hornuri – eram o Finisoare. Intrase acolo la prima mea lumină și Domitar nu făcuse decât să latre:

– Ai întârziat două fărâme. Să nu se mai întâmple niciodată.

La acea primă lumină, îmi coborâsem privirea spre mâna ștampilită cu cerneală și mă întrebăsem ce aveam să fac în acel loc. Îmi găsisem stația de lucru doar pentru că avea numele meu pe ea – un dreptunghi din metal scrijelit cu litere argintii pe care scria VEGA JANE, înșurubat în masă. Nu era un semn drăguț.

Și tot timpul mă gândisem: „Nu doar numele meu este înșurubat în masă. Și eu sunt“.

La acea primă lumină, în timp ce stăteam lângă masa mea de lucru, Quentin se grăbise să vină către mine și să mă salute. Era un prieten de familie și fusese mereu foarte cumsecade cu mine.

– Credeam că începi la următoarea lumină, Vega, spusese el. Sau aș fi fost pregătit pentru tine.

– Nu știu ce să fac, i-am răspuns eu pe un ton disperat.

S-a intors la stația lui și apoi a revenit la mine cu o figurină făcută din metal: un Tânăr mascul mânăind un câine.

- Asta – sau alte lucruri de felul acesta – vei finisa tu, mi-a spus. Asta este din metal. Vei finisa și lucruri din lemn, ceramică, lut și alte materiale. Pe acest Wug și câinele lui îi voi picta eu în culori plăcute.

- De unde știi ce culori să folosești? l-am întrebat eu.

- Există instrucțiuni pentru fiecare obiect de pe bancul tău de lucru. Dar ai și puțină libertate să îți folosești creativitatea. Uneori vei picta, alteleori vei sculpta, uneori vei face câte o formă și alteleori vei face obiectele să arate mai vechi decât sunt.

- Dar nimeni nu m-a învățat să fac lucrurile acestea.

- Știu că ai arătat abilități artistice în timpul Învățării, spuse el. Altfel nu te-ar fi trimis aici să devii Finisoare.

L-am privit pe Quentin.

- Credeam că o să fiu și instruită.

- Vei fi. Am să te instruiesc eu.

- Și munca ta? l-am întrebat eu, privind spre obiectele nefinisațe de pe bancul lui de lucru.

- Asta va face parte din instruirea ta, să mă ajuci să le finisez. Am așteptat cu nerăbdare această lumină, Vega. Am sperat mereu că vei fi repartizată la Hornuri.

Și mă învățase. La fiecare lumină, intrasem zâmbind, dar doar pentru că și Quentin se afla acolo. Învățasem rapid, până când aptitudinile mele ajunseră să rivalizeze cu ale lui.

Îmi aminteam toate acestea acum nu din motive nostaljice, ci dintr-o pricina cu totul diferită. Pentru că, de fapt, Quentin Herms fusese Wugul pe care îl văzusem grăbindu-se să intre în Quag cu acei câini și cu Consiliul pe urmele sale. Știam că nu avea să fie la Hornuri în acea lumină. Mă întrebam dacă aveau și alții să-și dea seama de asta.

Mintea îmi era stăpânită mai mult de frică decât de uimire, așa că m-am întors spre singurul lucru pe care știam să-l fac: să finisez lucruri drăguțe ce aveau să fie cumpărate de Wugii care și le puteau permite. Eu nu mă număram printre ei.

Mi-am ridicat prima însărcinare a luminii aceleia. Un bol mic, nefinisat, din porțelan, care trebuia pictat și apoi băgat la cuptor.

Când am ridicat bolul, capacul a alunecat și aproape a căzut. L-am prins și am apucat bolul mai ferm. În fundul jurul meu ca să văd dacă eram privită și apoi mi-am băgat mâna cu atenție în bol și l-am scos. L-am ascuns într-o cărpă, pe care am pus-o apoi pe bancul de lucru și am deschis-o, desfăcând și bucată de pergament. Scrisul era mic și precis, iar cuvintele erau clare.

Nu mă mai întorc la Hornuri, Vega. Du-te la copacul tău în noaptea asta. Ce vei găsi acolo te poate elibera de Wormwood, dacă asta îți dorești. QH.

Am făcut ghemotoc pergamentul și l-am înghițit. În timp ce îmi cobora pe gât, am ridicat privirea și am văzut trei masculi intrând în biroul lui Domitar. Erau toți membri ai Consiliului, așa cum o arătau tunicele negre pe care le purtau. Jurik Krone se afla printre ei, ceea ce nu era un lucru bun. Mă văzuse lângă Quag în acea lumină. Coroborat cu faptul că lucram lângă Quentin, ar fi putut să nu dea bine pentru mine.

După treizeci de fărâme, mi-am ridicat privirea când am auzit ușa lui Domitar. Toate tunicele negre se holbau la mine. Mi-am simțit corpul înșepenind, de parcă aș fi fost împinsă de unul dintre cleștii incinși pe care îi foloseau Dactilii în munca lor.

Krone înaintă, cu ceilalți membri ai Consiliului după el. Ținea în mână un obiect. Când l-am văzut, am rămas fără aer. L-am recunoscut de îndată, deși nu-l mai văzusem de multe sesiuni. Mă întrebam de ce acum îl ținea Krone.

- Ne întâlnim din nou, Vega, zise Krone, în timp ce el și prietenii lui îmi înconjurau bancul de lucru.

- Da, așa e, am zis eu, încercând să îmi păstreze vocea fermă – dar cuvintele îmi ieșiră tremurate strășnic, ca un bebeluș făcând primii pași.

Întinge obiectul pe care îl ținea în mână. Era un inel.

- Recunoști asta?

Am dat din cap.

– A fost al bunicului meu.

Pe metal era inscripționat un model care se potrivea cu cel pe care bunicul îl avea pe dosul mâinii. Trei cârlige conectate de parcă ar fi fost unul singur. Nu ștusem niciodată ce înseamnă și el nu vorbișe despre asta, cel puțin nu cu mine, dar eram foarte Tânără când el suferise Evenimentul.

– Îmi poți spune cum a ajuns inelul lui Virgil Alfadir Jane în bordeiul lui Quentin Herms? întrebă Krone răbdător, dar cu o tensiune evidentă în voce.

Am scuturat din cap, cu stomacul făcându-mi salturi mortale și plămânii lărgindu-se mai rapid decât mi-aș fi dorit să o facă.

– Am presupus că a dispărut odată cu el, atunci când bunicul a avut Evenimentul. După cum știi, nu mai rămâne nimic dintr-un Wug după un Eveniment.

Krone aruncă inelul pe bancul meu de lucru. Când m-am întins să-l iau, și-a însipat vârful cuțitului în gaura inelului, fixându-l în lemn. Mi-am retras rapid mâna și m-am holbat la el înfricoșată.

Își scoase închet lama și ridică inelul.

– Îl cunoști pe Herms? întrebă Krone închet. Îți este prieten, nu-i așa?

– E un prieten de familie. Este singurul Finisor de aici în afara de mine.

– De ce nu-i la muncă în lumina asta?

– Nu știu, am răspuns cu sinceritate.

Totuși, eram extrem de ușurată că înghițisem biletul lui Quentin.

– Poate că este bolnav sau rănit.

– Nici una, nici alta.

Veni mai aproape de mine.

– Hai să fim cinstiți! Ai fost lângă Quag la prima lumină. Ai văzut că îl urmăream.

– Îți-am spus, nu am văzut nimic. Și nu mi-ai spus pe cine urmăreai.

Am privit fața lui Krone.

– Dar de ce îl urmăreai pe Quentin?

– Există legi, Vega, legi pe care Quentin le-a încălcat. Și pentru asta va fi pedepisit.

Krone mă privi cercetător, o privire care păru să nu lase neaținsă nicio firidă a ființei mele.

– Dacă încearcă să te contacteze, vei informa Consiliul de îndată. Consecințele vor fi aspre dacă nu o faci. Este o problemă serioasă, Vega. Foarte serioasă. Făcu o pauză, apoi adăugă: E vorba despre Valhall pentru cei care nu se supun.

Fiecare Wug de acolo inspiră adânc, inclusiv eu. Niciun Wug nu-și dorea să fie închis într-o cușcă în văzul tuturor și păzit de animalicul Nida și de teribilul shuck negru.

Își puse mâna pe umărul meu și strânse ușor.

– Mă bazez pe ajutorul tău în problema asta, Vega. Wormwoodul trebuie să fie unit în astfel de situații.

Apoi își trecu mâna peste fața mea, desprinzând ceva. Era o bucată de pergament din biletul lui Quentin care mi se lipise de piele. Cu un sentiment de groază, am văzut o urmă de cerneală pe el.

– O rămășită din munca ta, poate? întrebă el.

Privirea lui Krone mă sfredeli din nou. Apoi se răsuci pe picioarele lui încălțate în cizme și se îndepărta. Colegii îl urmară.

L-am privit pe Domitar. Nu-l mai văzusem niciodată atât de palid și cu pielea atât de cleioasă.

– Vei coopera sau vei ajunge la Valhall, îmi spuse el, apoi se întoarse pe loc, aproape prăbușindu-se înainte să dispară în biroul lui.

M-am întors la munca mea și am așteptat venirea nopții.